

Arrêt de la Cour
Sag C-400/02

Gerard Merida

mod

Forbundsrepublikken Tyskland

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht)

»Artikel 39 EF – kollektiv overenskomst – midlertidig supplerende ydelse til tidligere civilt ansatte ved de allierede styrker i Tyskland – grænsearbejdere – fastsættelse af beregningsgrundlaget for ydelsen – fiktivt hensyn til tysk skat af lønindkomst«

Sammendrag af dom

Fri bevægelighed for personer – arbejdstagere – ligebehandling – sociale fordele – midlertidig ydelse, som indrømmes arbejdstagere i tilfælde af afskedigelse – fiktivt fradrag af indkomstskat, som teoretisk skal betales i beskæftigelsesmedlemsstaten, når arbejdstageren har bopæl og er skattepligtig i en anden medlemsstat – ulovlig – begrundelse – foreligger ikke

(Art. 39 EF; Rådets forordning nr. 1612/68, art. 7, stk. 4)

Artikel 39 EF og artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet er til hinder for nationale bestemmelser fastsat i en kollektiv overenskomst, hvorefter en social ydelse som en overgangshjælp, der supplerer de arbejdsløshedsydelse, som indrømmes arbejdstagere i tilfælde af afskedigelse, og som udbetales af beskæftigelsesmedlemsstaten til en arbejdstager, der har bopæl og er skattepligtig i en anden medlemsstat, beregnes således, at der ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælpen foretages et fiktivt fradrag af den indkomstskat, der skal betales i beskæftigelsesmedlemsstaten, selv om det følger af en dobbeltbeskatningsoverenskomst, at gage, lønninger og lignende vederlag, der udbetales til arbejdstagere, som ikke har bopæl i denne stat, kun beskattes i bopælsmedlemsstaten.

De administrative vanskeligheder for beskæftigelsesmedlemsstaten, som anvendelsen af forskellige beregningsmåder for overgangshjælpen afhængigt af den pågældendes bopæl vil medføre, og de budgetmæssige konsekvenser af, at der ikke tages hensyn til national skat af lønindkomst, kan ikke berettige, at denne medlemsstat tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler den i henhold til traktaten.

(jf. præmis 29, 30 og 37 samt domskonkl.)

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
16. september 2004(1)

»Artikel 39 EF – kollektiv overenskomst – midlertidig supplerende ydelse til tidligere civilt ansatte ved de allierede styrker i Tyskland – grænsearbejdere – fastsættelse af beregningsgrundlaget for

ydelsen – fiktivt hensyn til tysk skat af lønindkomst«

I sag C-400/02,
angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF,
indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) ved kendelse af 27. juni 2002, indgået til Domstolen
den 12. november 2002, i sagen:

Gerard Merida

mod

Bundesrepublik Deutschland,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne J.-P. Puissochet, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer), R. Schintgen og N. Colneric,
generaladvokat: C. Stix-Hackl

justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. januar 2004, efter at der er
indgivet skriftlige indlæg af:

– Gerard Merida ved Rechtsanwalt F. Lorenz,

– Bundesrepublik Deutschland ved W.-D. Plessing, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwalt
E.H. Neuert,

– Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Braun, R. Lyal og D. Martin, som
befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. februar 2004,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 39 EF.

2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en sag mellem Gerard Merida, der er fransk statsborger, og Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende beregningen af en midlertidig supplerende ydelse (»Überbrückungsbeihilfe«, herefter »overgangshjælp«), som sidstnævnte har udbetalt til sagsøgeren i henhold til Tarifvertrag zur sozialen Sicherung der Arbeitnehmer bei den Stationierungsstreitkräften im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland (kollektiv overenskomst om social sikring af arbejdstagere ved hærenheder udstationeret i Forbundsrepublikken Tyskland) af 31. august 1971 (herefter »TV SozSich«).

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467) bestemmer følgende:

»1. En arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, må ikke på grund af sin nationalitet behandles anderledes på de øvrige medlemsstatsers område end indenlandske arbejdstagere med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønning, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse.

[...]

4. Enhver bestemmelse i kollektive eller individuelle overenskomster eller andre kollektive aftaler om adgang til beskæftigelse, aflønning og alle andre arbejds- og afskedigelsesvilkår er retligt ugyldig, hvis den fastsætter eller tillader diskriminerende betingelser for arbejdstagere, der er statsborgere i andre medlemsstater.«

De nationale bestemmelser

4 I TV SozSich's § 4 er følgende fastsat om overgangshjælp:

»1. Overgangshjælp udbetales:

[...]

b)ud over de ydelser, som af Bundesanstalt für Arbeit udbetales ved arbejdsløshed eller ved deltagelse i erhvervsuddannelse (arbejdsløshedsunderstøttelse, arbejdsløshedshjælp, underholdshjælp)

[...]

3.a)(1) Beregningsgrundlaget for den overgangshjælp, der ydes ud over arbejdsindkomst fra anden beskæftigelse [nr. 1, litra a)], er den overenskomstfastsatte grundløn i henhold til § 16, nr. 1, litra a), i [Tarifvertrag für die Arbeitnehmer bei den Stationierungstreitkräften im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland (kollektiv overenskomst for arbejdstagere ved hærenheder udstationeret i Forbundsrepublikken Tyskland) af 16. december 1966 (herefter »TV AL II«)], som arbejdstageren på tidspunktet for afskedigelsen var berettiget til at få udbetalt for den i henhold til arbejdsaftalen sædvanlige arbejdstid i en hel kalendermåned [...].

[...]

3.b) Beregningsgrundlaget for den overgangshjælp, der ydes ud over de af Bundesanstalt für Arbeit udbetalte ydelser [nr. 1, litra b)] [...], er det i nr. 3, litra a), omhandlede beregningsgrundlag, fratrukket de lovbestemte lønindeholdelser. Den fiktive beregning af skatten af lønindkomst og de sociale forsikringsbidrag foretages på grundlag af de skatte- og forsikringsmæssige kriterier, der var gældende for arbejdstageren på tidspunktet for udbetalingen af overgangshjælpen – dog uden hensyntagen til de på skattekortet (»Lohnsteuerkarte«) anførte fribeløb.

4. Overgangshjælpen udgør:

–i det første år efter ansættelsesforholdets ophør 100%

–fra og med det andet år 90%

af differencen mellem beregningsgrundlaget [punkt 3, litra a) eller b)] og de i punkt 1 og 2 nævnte ydelser.

Hvis overgangshjælpen udbetales ud over ydelser fra Bundesanstalt für Arbeit eller fra den lovpligtige syge- eller ulykkesforsikring, skal den forhøjes med det til dækning af skat af lønindkomst nødvendige beløb.

[...]«

5 I Erläuterungen und Verfahrensrichtlinien zum TV SozSich – Neufassung 1992

(forklarende bemærkninger til og retningslinjer for anvendelsen af TV SozSich, 1992-

udgaven, herefter »de forklarende bemærkninger og retningslinjer«), hedder det i punkt 2:

»Ad § 4, nr. 1

[...]

2.6.5 Arbejdsløshedsydelse, som en grænsearbejder fra et EU-land på grund af sin bopæl kun kan få udbetalt i bopælslandet, ligestilles med de af Bundesanstalt für Arbeit udbetalte ydelser, når grænsearbejderen fra sin nuværende bopæl kunne have beskæftigelse på det tyske arbejdsmarked.

[...]

Ad § 4, nr. 3

[...]

2.8.5 Såfremt arbejdstageren på afskedigelsestidspunktet var fritaget for betaling af skat af lønindkomst i henhold til en dobbeltbeskatningsaftale, fastsættes beregningsgrundlaget i henhold til nr. 3, litra b), under hensyntagen til de skatteindeholdelser, der skulle være foretaget for en i øvrigt sammenlignelig tysk arbejdstager med bopæl i indlandet.

[...]

Ad § 4, nr. 4

[...]

2.9.4 Såfremt arbejdstageren i henhold til punkt 2.6.5 får overgangshjælp ud over sociale ydelser fra en udenlandsk institution, fastsættes overgangshjælpens størrelse i forhold til det beløb, som den pågældende ville have været berettiget til at få udbetalt fra Bundesanstalt für Arbeit, hvis denne havde haft bopæl i Forbundsrepublikken. Hvis den faktisk udbetalte ydelse er højere end dette beløb, modregnes differencen i henhold til § 5.«

6 I henhold til TV SozSichs § 5 tages der hensyn til andre ydelser end de i § 4, nr. 1, nævnte, som arbejdstageren har ret til, ved betaling af overgangshjælpen.

7 Overenskomsten mellem Den Franske Republik og Forbundsrepublikken Tyskland til undgåelse af dobbeltbeskatning og om bestemmelser om gensidig administrativ og juridisk bistand i forbindelse med opkrævningen af en indkomst- og formueskat samt erhvervs- og grundskatter, undertegnet den 21. juli 1959, som efterfølgende ændret (herefter »dobbeltbeskatningsoverenskomsten«), bestemmer i artikel 14, stk. 1:

»Gage, lønninger og lignende vederlag samt alderspension, der udbetales af en af de kontraherende stater [...] til fysiske personer med bopæl i den anden kontraherende stat for nuværende eller tidligere administrativ eller militær virksomhed, beskattes kun i den førstnævnte stat. Dette gælder dog ikke, når sådanne vederlag eller ydelser udbetales til personer, der er statsborgere i den sidstnævnte stat uden samtidig at være statsborger i førstnævnte stat. I så fald beskattes sådanne vederlag eller ydelser kun i den stat, hvor disse personer har deres bopæl.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 Gerard Merida var indtil den 30. november 1999 civilt ansat ved den franske hær enhed, der var udstationeret i Baden-Baden (Tyskland), og var samtidig bosiddende i Frankrig. TV AL II fandt anvendelse for ansættelsesforholdet, og hans løn blev udbetalt af de tyske myndigheder i hans arbejdsgivers navn og for dennes regning.

9 I henhold til artikel 14, stk. 1, i dobbeltbeskatningsoverenskomsten blev den bruttoløn, som Gerard Merida modtog for sin erhvervs-mæssige aktivitet, beskattet i Frankrig efter fradrag af de i Tyskland betalte sociale forsikringsbidrag. Da satsen for skat af lønindkomst i Frankrig var lavere end i Tyskland, modtog Gerard Merida en højere nettoindkomst end en arbejdstager i en tilsvarende situation, men med bopæl i Tyskland.

10 Efter at Gerard Meridas ansættelsesforhold var ophørt, modtog han overgangshjælp i henhold til TV SozSichs § 4. Ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælpen foretog de tyske myndigheder – ved en fiktiv beregning – i henhold til TV AL II et fradrag i den grundløn, »som arbejdstageren på tidspunktet for afskedigelsen var berettiget til at få udbetalt i en hel kalendermåned«, der ikke blot omfattede de tyske sociale forsikringsbidrag, men også den tyske skat af lønindkomst. Herudover foretog de tyske myndigheder i medfør af bestemmelserne i TV SozSichs § 5 og punkt 2.9.4 i de forklarende bemærkninger og retningslinjer fradrag i overgangshjælpen til Gerard Merida for den arbejdsløshedsunderstøttelse, som han modtog i Frankrig fra den 22. februar til udgangen af marts 2000.

11 Ifølge Gerard Merida er det fiktive fradrag af tysk skat af lønindkomst i hans grundløn ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælpen ulovligt. I henhold til dobbeltbeskatningsoverenskomsten kan overgangshjælpen således kun beskattes i Frankrig, og i det foreliggende tilfælde er den genstand for ulovlig dobbeltbeskatning. Den

fiktive beregning af nettolønnen i henhold til tysk skatteret, når størrelsen af overgangshjælpen skal fastsættes, er ikke alene i strid med formålet med overgangshjælpen, som er at kompensere for indkomstnedgang som følge af en afskedigelse, men er også i strid med fællesskabsretten.

12 Såvel den nationale ret i første instans som appelretten frifandt de tyske myndigheder, hvorefter Gerard Merida iværksatte en såkaldt »revisionsanke« for den forelæggende ret.

13 Ifølge den forelæggende ret har appelretten i henhold til national ret med rette frifundet sagsøgte. Appelretten har dermed fulgt Bundesarbeitgerichts praksis, hvorefter den fiktive nettoløn fastsat efter TV SozSichs § 4, nr. 3, litra b), skal anvendes som beregningsgrundlag for overgangshjælpen. Dette indebærer, at Forbundsrepublikken Tyskland også skulle tage hensyn til den fiktive tyske skat af lønindkomst for Gerard Meridas vedkommende, uagtet at han var bosiddende i Frankrig og skattepligtig dér.

14 Det kan dog ikke udelukkes, at overenskomstparterne har tilsidesat artikel 39 EF, idet de også ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælp til arbejdstagere, der bor i en anden medlemsstat, har foretaget fradrag af den fiktive skat af lønindkomst i henhold til tysk ret.

15 I denne forbindelse har den forelæggende ret henvist til, at Gerard Merida er af den opfattelse, at han er udsat for forskelsbehandling, for så vidt som han, selv om han – ligesom da han var ansat ved de allierede styrker i Tyskland – skal betale indkomstskat efter fransk skattelovgivning som følge af, at han modtager arbejdsløshedsunderstøttelse i Frankrig og overgangshjælp i Tyskland, samtidig skal acceptere, at beregningsgrundlaget ved fastsættelsen af overgangshjælpen er en fiktiv nettoløn, som fastsættes ved, at der foretages fradrag i henhold til tysk skattelovgivning. Dermed er han på samme tid undergivet to medlemsstaters skattelovgivning, hvilket er i strid med artikel 39 EF.

16 Den forelæggende ret har anført, at beskatningen af indkomst, som Gerard Merida modtager fra Forbundsrepublikken Tyskland, efter ophøret af hans ansættelsesforhold ligesom tidligere er reguleret af bestemmelserne i dobbeltbeskatningsoverenskomsten. Sagsøgeren har med urette rejst indsigelse mod den blotte omstændighed, at det beregningsgrundlag, der finder anvendelse for bruttoovergangshjælpen, ikke er reguleret på en måde, der er mere fordelagtig for ham end for en arbejdstager, som ikke er grænsearbejder.

17 Ikke desto mindre har Bundesarbeitgericht besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er det i strid med artikel 39 EF, at den fiktive tyske skat af lønindkomst [TV SozSichs § 4, nr. 3, litra b), andet punktum] skal lægges til grund for fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælp i det tilfælde, der er omhandlet i TV SozSichs § 4, nr. 1, litra b), når den tidligere arbejdstager bor og er skattepligtig i udlandet?«

Om det præjudicielle spørgsmål

18 Artikel 39 EF forbyder enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og alle øvrige arbejdsvilkår.

19 Endvidere bestemmer artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1612/68, som er en nærmere præcisering og gennemførelse af visse rettigheder for vandrende arbejdstagere i medfør af artikel 39 EF (jf. dom af 15.1.1998, sag C-15/96, Schöning-Kougebetopoulou, Sml. I, s. 47, præmis 12), at enhver bestemmelse i kollektive overenskomster om bl.a. aflønning og andre arbejds- og afskedigelsesvilkår er retligt ugyldig, hvis den fastsætter diskriminerende betingelser for arbejdstagere, der er statsborgere i andre medlemsstater.

20 Det er ubestridt, at en ydelse som overgangshjælpen, der er en af de fordele, som arbejdstagere indrømmes i tilfælde af afskedigelse, henhører under det materielle anvendelsesområde for de i foregående præmis nævnte bestemmelser, og at en grænsearbejder i Gerard Meridas situation kan påberåbe sig disse bestemmelser med hensyn til en sådan overgangshjælp (jf. i denne retning bl.a. dom af 24.9.1998, sag C-35/97, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 5325, præmis 36, 40 og 41).

21 Ifølge Domstolens faste praksis forbyder ligebehandlingsprincippet i såvel artikel 39 EF som artikel 7 i forordning nr. 1612/68 ikke alene åbenlys forskelsbehandling begrundet i nationalitet, men enhver form for skjult forskelsbehandling, som ved anvendelse af andre kriterier reelt fører til samme resultat (jf. bl.a. dom af 23.5.1996, sag C-237/94, O'Flynn, Sml. I, s. 2617, præmis 17).

22 Princippet om forbud mod forskelsbehandling kræver ikke blot, at ensartede situationer ikke behandles forskelligt, men tillige, at forskellige situationer ikke behandles ens (jf. bl.a. dom af 17.7.1997, sag C-354/95, National Farmers' Union m.fl., Sml. I, s. 4559, præmis 61).

23 En national retsforordning må, medmindre den er objektivt begrundet og står i rimeligt forhold til det tilstræbte formål, anses for at medføre indirekte forskelsbehandling, når den efter selve sin karakter er egnet til i højere grad at berøre vandrede end indenlandske arbejdstagere og dermed risikerer navnlig at stille de vandrede arbejdstagere ringere (jf. bl.a. O'Flynn-dommen, præmis 20).

24 I det foreliggende tilfælde har det fiktive hensyn til tysk skat af lønindkomst en ugunstig indvirkning på grænsearbejderes situation. Det fiktive fradrag af denne skat ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælpen stiller således personer, der, som Gerard Merida, har bopæl og bliver beskattet i en anden medlemsstat end Forbundsrepublikken Tyskland, ringere end arbejdstagere, der har deres bopæl og bliver beskattet i denne medlemsstat.

25 For de sidstnævntes vedkommende bliver beregningsgrundlaget for overgangshjælpen fastsat således, at det svarer til den nettoløn, som skulle have været udbetalt til den pågældende på tidspunktet for udbetalingen af overgangshjælpen, hvis afskedigelsen ikke havde fundet sted. Man kommer frem til dette beløb ved gennem en fiktiv beregning at fradrage ikke blot de sociale forsikringsbidrag, men også de skatter, der skal betales i henhold til tysk skattelovgivning, som også regulerede den pågældendes situation under ansættelsesforholdet.

26 I det første år efter ophøret af ansættelsesforholdet udgør overgangshjælpen 100% af differencen mellem beregningsgrundlaget og arbejdsløshedsunderstøttelsen [jf. TV SozSichs § 4, nr. 3, litra b)]. TV SozSichs § 4, nr. 4, andet punktum, sikrer endvidere, at enhver eventuel beskatning af overgangshjælpen, bl.a. som følge af, at den øvre grænse for skattefritagelse i Tyskland er overskredet, neutraliseres.

27 Følgelig svarer indkomsten for tidligere arbejdstagere med bopæl i Tyskland i det første år efter ansættelsesforholdets ophør til den indkomst, de ville have fået udbetalt som erhvervsaktive arbejdstagere.

28 For grænsearbejdere, der befinder sig i samme situation som Gerard Merida, giver det fiktive fradrag af tysk skat af lønindkomst ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælp derimod ikke mulighed for at opnå det samme resultat ved udbetalingen af overgangshjælpen, der, ligesom Gerard Meridas løn, beskattes i Frankrig i henhold til artikel 14, stk. 1, i dobbeltbeskatningsoverenskomsten.

29 Med henblik på at begrunde, at denne beregningsmåde anvendes over for grænsearbejdere, har de tyske myndigheder henvist til de administrative vanskeligheder, som anvendelsen af forskellige beregningsmåder afhængigt af den pågældendes bopæl vil medføre, og de budgetmæssige konsekvenser af, at der ikke tages hensyn til tysk skat af lønindkomst.

30 Disse indsigelser under henvisning til forøgelse af de finansielle byrder og eventuelle administrative vanskeligheder kan ikke tages til følge. Sådanne begrundelser kan nemlig under ingen omstændigheder berettige, at Forbundsrepublikken Tyskland tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktaten (jf. bl.a. dom af 15.1.2002, sag C-55/00, Gottardo, Sml. I, s. 413, præmis 38).

31 Under retsmødet erklærede den tyske regering, at TV SozSichs § 4, nr. 4, andet punktum, skal fortolkes således, at en person i samme situation som Gerard Merida i givet fald i Tyskland kan få godtgjort skat, som er betalt af overgangshjælpen i bopælsmedlemsstaten. Denne bestemmelse har nemlig til formål at neutralisere enhver skat, der eventuelt skal betales på grund af udbetalingen af overgangshjælp, uanset i

hvilken medlemsstat skatten er betalt.

32 Den omstændighed – under forudsætning af, at den foreligger – at skat, der er betalt i bopælsmedlemsstaten, efterfølgende godtgøres i beskæftigelsesmedlemsstaten, kan imidlertid ikke ændre den konklusion, at det fiktive hensyn til tysk skat af lønindkomst indebærer en forskelsbehandling til skade for arbejdstagere i samme situation som Gerard Merida.

33 Der er således ingen sammenhæng mellem det fiktive fradrag af tysk skat af lønindkomst ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælpen og den indkomstskat, som arbejdstageren betaler i Frankrig under ansættelsesforholdet, hvorfor en sådan overgangshjælp i sidste instans, selv om modtageren af ydelsen efterfølgende i Tyskland får godtgjort et beløb svarende til den skat, den pågældende har betalt i Frankrig, kan vise sig at være mindre end differencen mellem den løn, som den pågældende fik udbetalt som erhvervsaktiv, og den arbejdsløshedsunderstøttelse, som den pågældende modtager.

34 Det er i øvrigt ubestridt, at dette er tilfældet i hovedsagen, hvor anvendelsen af det fiktive fradrag af tysk skat af lønindkomst for grænsearbejdere i samme situation som Gerard Merida faktisk medfører, at de mister en del af den nettoindkomst, som de havde, mens de arbejdede ved de allierede styrker i Tyskland, hvilken del svarer til differencen mellem den i Frankrig betalte indkomstskat og den højere tyske skat af lønindkomst, som blev fratrukket fiktivt ved beregningen af overgangshjælpen.

35 For grænsearbejdere i samme situation som Gerard Merida er den fiktive anvendelse af den tyske sats for skat af lønindkomst således til hinder for, at udbetalingen af overgangshjælp i det første år efter ansættelsesforholdets ophør udligner det indtrådte løntab, hvilket ikke gælder for arbejdstagere med bopæl i Tyskland.

36 En sådan udligning kunne derimod opnås uden at godtgøre den i Frankrig betalte indkomstskat, hvis de tyske myndigheder fastsatte beregningsgrundlaget for overgangshjælpen, som i henhold til artikel 14, stk. 1, i dobbeltbeskatningsoverenskomsten beskattes i Frankrig, uden at foretage det fiktive fradrag af tysk skat af lønindkomst, som ikke skulle betales af den løn, som den pågældende fik udbetalt som erhvervsaktiv.

37 På denne baggrund skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 39 EF og artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1612/68 er til hinder for nationale bestemmelser fastsat i en kollektiv overenskomst, hvorefter en social ydelse som overgangshjælp, der udbetales af beskæftigelsesmedlemsstaten, beregnes således, at der ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælpen foretages et fiktivt fradrag af den indkomstskat, der skal betales i denne stat, selv om det følger af en dobbeltbeskatningsoverenskomst, at gage, lønninger og lignende vederlag, der udbetales til arbejdstagere, som ikke har bopæl i beskæftigelsesmedlemsstaten, kun beskattes i bopælsmedlemsstaten.

Sagens omkostninger

38 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 39 EF og artikel 7, stk. 4, i Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet er til hinder for nationale bestemmelser fastsat i en kollektiv overenskomst, hvorefter en social ydelse som overgangshjælp (»Überbrückungsbeihilfe«), der udbetales af beskæftigelsesmedlemsstaten, beregnes således, at der ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for overgangshjælpen foretages et fiktivt fradrag af den indkomstskat, der skal betales i denne stat, selv om det følger af en dobbeltbeskatningsoverenskomst, at gage, lønninger og lignende vederlag, der udbetales til arbejdstagere, som ikke har bopæl i beskæftigelsesmedlemsstaten, kun beskattes i bopælsmedlemsstaten.

Underskrifter

1 – Processprog: tysk.